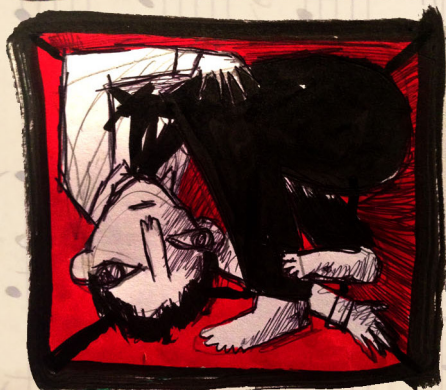
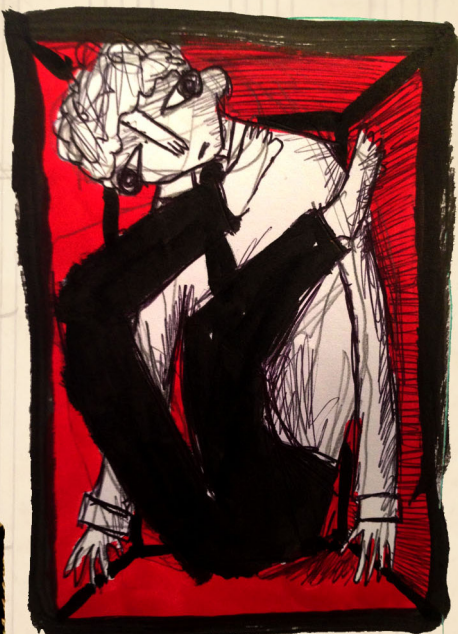
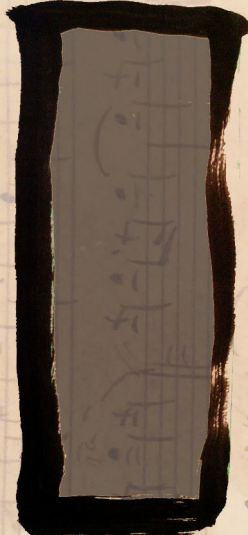
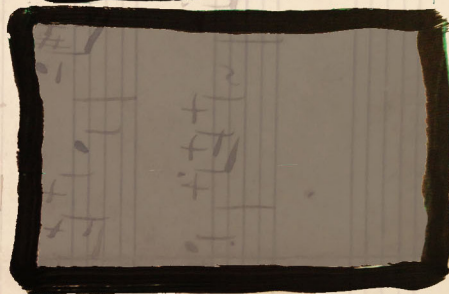

ENCORE UNE
HEURE SI COURTE

THÉÂTRE
du
MOUVEMENT

TEATRE FÍSIC
TEATRE MUSICAL
TEATRE D'OBJECTES

Direcció **Claire Heggen**
Textos musicals **Georges Aperghis**

*Espectacle estrenat el 17 d'octubre de 2014
al Teatre Principal de Palma de Mallorca*

Una producció de Pau Bachero i Théâtre du Mouvement
Amb la complicitat del Teatre Principal de Palma
de Mallorca i l'Institut d'Estudis Baleàrics
El Théâtre du Mouvement està subvencionat pel Ministeri
de Cultura - DRAC Île-de-France

MARC NARRATIU

De tres caixes sorgeixen tres homes,
cosins llunyans de Beckett, Tati i Buster Keaton.

La seva gestualitat, si més no inusual, oscil·la entre
el virtuosisme refinat del moviment i l'acrobàcia.

S'entenen en un idioma estrany, imaginari,
musical i poètic. Mots descomposats, mots creuats i
sons inesperats dialoguen amb els cossos,
amb un comportament decalat, trencat,
geometritzat, inusitat.

Aquests tres éssers exploren un entorn hostil i
desconegut. De taulons a caps, de caps a cubs,
de cubs a fulls de paper, tot s'embarca en un viatge
improbable, en un pla incert, una mena de cerca
del tresor on l'espai s'acoloreix en mil sentits
segons la disposició de les caixes i de l'escenografia
mòbil que es van construint a mesura.

Caixes que poden ser el ventre matern,
una presó, una closca, l'alberg, una nau, un
tresor, passarel·les... Els espais es transformen en
universos de tempesta, selva, viatge, oficina,...
per retrobar-se finalment, perduts, aclaparats,
immersos en un espai sonor d'objectes sinistrats,
enmig d'un caos que ells mateixos han creat.

Un camí de vida, on el tresor desitjat
resideix en el sí del mateix camí.

RESSONÀNCIES

Encore une heure si courte explora i teixeix diferents registres:

D'una banda, el treball de Théâtre du Mouvement que no neix a partir d'una història sinó que sempre sorgeix a partir de l'exploració i, en particular, per al cas d'aquesta obra, de l'exploració musical. L'altra, la relació entre els textos i partitures musicals originals de Georges Aperghis amb la musicalitat del moviment practicat per Théâtre du Mouvement. I, finalment, la confrontació dels diferents materials i objectes (caixes i papers) posats en joc de forma musical.

El component musical

Partint dels textos musicals i de les partitures rítmiques de *Conversations* i *Enumérations* de Georges Aperghis, Claire Heggen dóna una versió corporal on:

- La Música no sempre s'escolta però es «veu» constantment.
- L'organització rítmica és llegible sobre el cos.

El cos és una espècie d'orquestra en el qual cada part es pot identificar amb un instrument, un to, un color musical que revela i confereix una musicalitat particular al moviment.

El component corporal

La peça es basa en una anada i tornada permanent entre el cos real i el cos fictici, alimentada per:

- La doble qualitat, corporal i dramàtica dels actors que, al costat de la destresa desperta i sensible desenvolupada a través de l'entrenament i l'anàlisi corporal, ofereixen una paleta interpretativa que va des del moviment aïllat més íntim fins a una gran gestualitat del cos en moviment.
- L'amplitud del registre dinàmic de l'actor (en tot el seu espectre: des de la lentitud imperceptible a la brusca explosió).
- La capacitat de descompondre el moviment en l'espai, de fraccionar-lo, geometritzar-lo, dilatar-lo o reduir-lo.
- En definitiva, el poder de generar imatges corporals poètiques, d'interpretar metàfores, de fer visibles les presències emotives i de provocar el riure a través d'un humor poc convencional.

Al servei de l'objecte

L'exploració musical en la relació veu-text-moviment es perllonga en la musicalització de les caixes i dels fulls de paper (lliscaments, percussions, fregaments, rascades ...)

És en la relació dels actors amb aquests objectes que neix una narració dotada de sentit i dirigida als nostres sentits. La circulació d'aquests objectes, convertits en metàfores pel tractament que se'ls dona, està al servei de la trama i de la narració. És el desplaçament d'aquests objectes el que construeix la història.

El component dramàtic

Encarnades pels actors, les figures d'aquesta fantasia gestual i musical queden extretes, desviades de la realitat ordinària: un petit desfasament respecte a allò familiar que ens genera vertigen, una inclinació del cos que va més enllà del normal, l'engrandiment i una difracció del comportament que porta a un extrem gestual i vocal. L'extravagància, l'insòlit i l'absurd són simples formes banals d'estar en la quotidianitat.

A través d'aquesta desconstrucció de la realitat es crea una estranyesa assumida pels tres personatges com a normalitat. Només l'espectador és testimoni d'això, en gaudeix i ho espera. Cadascuna d'aquestes figures s'acoloreix amb un caràcter distingible, identificable per la seva forma de tractar els altres, d'actuar o de somiar en solitari. Les particularitats dels vocabularis gestuals i musicals utilitzats, distanciant-se de tot realisme, ens acosten a personatges com Mr Hulot i Buster Keaton, així com als dibuixos animats i altres universos propers a Henri Michaux, Jean Tardieu, Jean -Christophe Averty o Raymond Devos.

En aquesta obra, els tres homes queden «encaixats»* i atrapats, en el sentit literal i en el figurat, de diverses maneres ... Amb ells apareixen les petites i les grans pors, les seves covardies disfressades, els seus desitjos egoistes, les seves fugides a l'imaginari infantil, la seva ingenuïtat i altres simpàtiques manies.

La narració podria emmarcar-se en el curt temps d'una vida, en el desenvolupament existencial d'aquests tres homes, des del seu naixement fins a la seva desaparició, passant per la infància, la inquietant adolescència, el descobriment del món i els seus perills, el pas a l'edat adulta i la incorporació al món del treball. Un món laboral que els desborda i els engoleix fins al punt d'haver de tornar-se a refugiar en una caixa; aquesta potser, l'última. A partir d'aquí, de caixa en caixa, cadascú pot explicar la seva pròpia història.

*En francès “mettre quelqu'un en boîte” significa “prendre el pel a algú o burlar-se d'algú”(Larousse, Dictionnaire Générale Français-Catalan)

ELS ORÍGENS

Claire Heggen i Yves Marc es troben amb Georges Aperghis, al 1986 en un curs de teatre musical a Aix-en-Provence. Intrigats i seduïts per la musicalitat de les pròpies paraules, reals o imaginàries, per la seva juxtaposició, per la seva successió, es submergeixen en les seves peces musicals de *Conversations*, *Solos* i *Récitations*.

Georges Aperghis crea una música de síl·labes i sons, una música abstracta on, al voltant d'una paraula o una nota, apareix un sentit: Clau o falsa pista de la comprensió? La resposta no arriba de manera tan senzilla ja que aquest sentit, que sembla néixer de l'atzar, obeeix, de fet, al rigor de la composició musical i no a la lògica de la narració. I és aquí on té cabuda el joc i l'humor.

Aquest procés de composició el trobem als espectacles de Claire Heggen i Yves Marc. La composició dramàtica posa en joc la dinàmica del moviment, la seva articulació (sintaxi) i la seva «musicalitat». I és llavors, a la cruïlla de dos moviments, que un gest apareix, un inici de sentit que s'esvaeix amb el pas del temps i més enllà. Gràcies a aquesta sensibilitat artística comuna, *Encore une heure si courte* va veure la llum el 1989 a l'Institut Français de Londres.

Encore une heure si courte sintetitza el treball de recerca de la companyia en tota la seva transversalitat. La implicació física fins l'acrobàcia s'alia amb la musicalitat del moviment i el joc actoral dialoga amb l'enunciació musical dels textos i de la manipulació dels materials / objectes. La dramatúrgia, allunyada del realisme, permet l'escriptura de situacions dramàtiques on el moviment, les paraules i els objectes poden arribar a l'extravagància encara que, alhora, dialoguin amb una realitat concreta. El tractament de les partitures gestuals i musicals permet un distanciament de la realitat creant un efecte d'humor i vivacitat.

TRANSMISSIÓ

En el moment de la seva creació el 1989, aquest «objecte teatral no identificat» va ser acollit, tant pel públic com pels professionals, amb entusiasme i sorpresa. Una gira mundial va estar sobtadament suspesa pel desafortunat decés d'un dels intèrprets.

Als albars del 40è aniversari de Théâtre du Mouvement, Claire Hegen decideix recrear *Encore une heure si courte* amb una perspectiva de transmissió i renovació a partir d'una profunda recerca, d'una revisió de les partitures corporals i un interrogant sobre l'escriptura. . Les capacitats físiques i corporals dels intèrprets d'avui dia, així com el seu major potencial de joc actoral, han permès ampliar les dimensions virtuoses de la peça.

La transmissió de coneixements, del savoir-faire específic de la companyia, però també d'una certa visió de l'Art del mim i del gest contemporani en totes les seves dimensions -tècnica, dramàtica i dramaturgica-, així com en les formes de narració i d'interpretació actoral, és una preocupació constant de la companyia.

Impregnada de modernitat, la peça continua vigent d'acord amb les demandes estètiques d'avui dia gràcies a la transversalitat de les disciplines i tècniques emprades. Gaudeix d'una inusual actualitat per la visió del món que proposa i pel qüestionament que planteja sobre el "cap a on anem".

També hi ha la satisfacció de retrobar-se amb tres professionals catalans amb molt talent, formats a l'Institut del Teatre de Barcelona i que, en un moment o altre de la seva formació, han treballat amb Théâtre du Mouvement en el marc del departament de teatre gestual.

EXTRACTES DE PREMSA

Encore une heure si courte és un treball canònic, una referència definitiva. No hi ha teatre del moviment que no consideri aquesta genialitat.

El cos al servei de l'humor. Un cos aclaparador, entrenat per executar les més grans proeses sense despenjar-se ni recrear-se en heroicitats. Tres cossos entregats a la imaginació delirant d'una història absurda i ingènua, a les ordres d'una disciplina més que rigorosa. Bestial.

Un treball actoral descomunal, esgotador, apte sols per a grans especialistes. Tres replicants de goma que reviu l'espectacle fundacional com si d'una estrena es tractés.

Exacte, perfecte, intemporal

Emili Gené, *Última Hora*

Encore une heure si courte: Buster Keaton a casa de Beckett ¿Què fan en escena tres homes amb pantalons grisos, camisa i corbata, i amb tres caixes de fusta? Coses increïbles com salvar un naufrag, espantar, jugar amb els equilibris abans de submergir-se en un mar de paper, en un viatge estrany i meravellós on la seva lògica extravagant és irrefutable. Basat en els textos musicals de Georges Aperghis, amb un treball gestual mil·limètric, els actors creen un món de fantasia, còmic i poètic que desencadena una emoció subtil en l'espectador. Buster Keaton en el Regne de Beckett. Tati elevat al quadrat. Després d'una gira internacional, aquests tres meravellosos mims per fi actuen a París.

Le Journal du Dimanche

Seriosos i alhora jovials, amb certa malenconia que s'amaga darrere del riure... Una mica més d'una hora que ens resulta curta gràcies a l'ús particular de l'humor.

Alvaro Zaldivar, *Journal de Zaragoza*

En aquest univers quadrat, la posada en escena de Claire Heggen ens revela una construcció de rellotgeria d'una sorprenent exactitud. Maquinària genialment controlada per tres acròbates superdotats. Céleste.

La liberté de l'Est

És, amb diferència, el més bell exemple de la «marca» Decroux que he vist fins avui. Prova de que tot estudi rigorós de l'arquitectura del cos és fructífer quan la imaginació s'uneix a la tècnica.

Kenneth Rea, *The Guardian*

THÉÂTRE DU MOUVEMENT

La companyia Théâtre du Mouvement, fundada el 1975 està co-dirigida per Claire Heggen i Yves Marc. El seu concepte de l'art de l'actor i del mim contemporani està basat en la teatralitat del moviment i del gest. Integren el seu coneixement del Mim corporal i se situen a la frontera de la dansa dramàtica, del teatre d'objectes i d'un teatre textual en què el cos està totalment implicat. Claire Heggen i Yves Marc estudien Mim Corporal amb Etienne Decroux i es formen en diverses tècniques (des de tècniques somàtiques fins a l'esport d'alt nivell) i estètiques corporals (dansa, eutonia, consciència corporal a través del moviment). Tots dos situen el cos de l'actor en el cor mateix de la creació artística.

Des de l'inici de la seva carrera han format a actors tant a França com a l'estranger, en una vintena de països. Han creat més d'una trentena d'espectacles, difosos en seixanta països, desenvolupant una estètica en constant renovació.

Així mateix, Théâtre du Mouvement també acompanya joves artistes en les seves creacions.

EQUIP

Direcció : Claire Heggen

Textos musicals : Georges Aperghis

Intèrprets : Pau Bachero, Albert Mèlich, Alejandro Navarro

Disseny sonor i assessorament musical : Richard Dubelski

Disseny d'il·luminació : Etienne Dousselin

Assessorament artístic: Yves Marc

Vestuari : Jean-Jacques Delmotte

Tècnic en Gira : Manu Martínez

Producció executiva i assistència a la direcció : Joana Castell

Fotografia: Sandrine Penda

CLAIRE HEGGEN

AUTORIA I DIRECCIÓ

Autora, actriu, directora, professora.

Co-directora artística del Théâtre du Mouvement.

Co-directora artística de la Granja de Trielle (centre de formació a França).

Co-fundadora de Transversals, Acadèmia Europea de les Arts del Gest, Itinerari cultural del Consell d'Europa.

Membre del Consell escolar de l'Ecole Supérieure Nationale des Arts de la marionnette (ESNAM), on és professora des de 1988.

Membre del Consell d'Administració del Théâtre de la Marionnette a París, 1997-2006. Membre fundadora de GLAM, Groupe de liaison des Arts du mime et du geste.

Professora de Dansa certificada al FFD acec - CAPEPS - Diploma Superior de l'ENSEPS. Sinèrgologa.

Títol de cavaller de l'Ordre de les Arts i les Lletres franceses.

Formació

Formada en dansa clàssica i contemporània, obté el diploma de professora d'educació física el 1969 i el Diploma Superior de l'ENSEPS el 1974. Després d'haver treballat amb Pinok et Matho, segueix la seva formació amb diferents mestres del moviment, incloent Etienne Decroux per mim corporal, Moshe Feldenkrais i Gerda Alexander. Des de 1973, treballa amb duo Yves Marc, amb qui funda, el 1975, la companyia Théâtre du Mouvement.

Autora - directora

Escriu i dirigeix els espectacles *Im/mobile* (1982), *Attention la Marche* (1986), *Encore une Heure si Courte* (1989), *Cities* (1998) - projete europeu de Transversales, *Le petit Cérou* (2001), *Moonshine* per a la companyia Theater Ensemble de Hong Kong (2002), *Blancs ... sous le masque* (2004), *Le chemin se fait en marchant* (2005 – premi Mimos 2006), *Primalditavera* amb els estudiants de l'Institut del Teatre de Barcelona (2006), *Les choses étant ce qu'elles sont, tout va aussi bien que possible* (2009), *Ombre Claire* (2013), *Encore une heure si courte* (2014), *Mémoires pour Vincent* per a la companyia Musicarthéa (2015). En col·laboració amb Yves Marc, també escriu i posa en escena *Les Mutants* (1975), *Tant que la tête est sur le cou* (1978), *Instablasix* (1983), *Bugs* (1992), *Mutatis Mutandis* (1993), *Si la Joconde avait des Jambes* (1996), *Rétrospective* (1996), *Faut-il croire les mimes sur parole ?* (2003).

Actriu

Instablasix (1978), *En ce temps là ils passaient* (1983), *Siège, ou chronique d'une peur chronique* (1994), *Si la Joconde avait des jambes* (1996), *Rétrospective* (1996), *Le chant perdu des petits riens* (2000), *Le chemin se fait en marchant* (2005), *Les choses étant ce qu'elles sont, tout va aussi bien que possible* (2009), *Ombre Claire* (2013). Els seus espectacles amb la companyia Théâtre du Mouvement, han estat vistos a una seixantena de països.

Professora

Claire Heggen ensenya a l'Institut Internacional de la Titella de Charleville - Mézières, França, des de 1988, a les universitats de París III i París VIII imparteix cursos per a professors de l'Escola Superior, als cursos preparatoris per a les escoles superiors d'Arras, Amiens, Tours, Lille, Nantes, Bordeaux, Avinyó, a l'Escola d'Art Dramàtic de la Ciutat de París (ESAD) i a diverses associacions. A l'estranger, és professora a l'Institut del Teatre de Barcelona, al Festival Internacional de tallers a Londres, Theater Institut d'Amsterdam, a La Mamma a Nova York, i al Théâtre Organique a Buenos Aires. Organitza, juntament amb Yves Marc, el programa de formació d'Institut du Mouvement «Le corps en scène», així com els cursos artístic-formatius a la Granja Trielle (França).

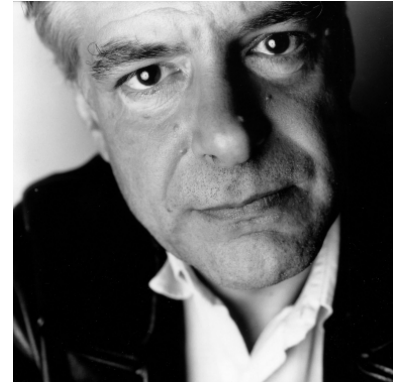
També és convidada regularment a universitats, festivals i teatres per oferir conferències i seminaris, com: *Jo sóc un objecte d'art?*, *La marionnette à bras le corps*, *Les vertus del titella ideal*, *La màscara a flor de pell*.

Assessora Artística

Claire Heggen acompanya des de fa molts anys a joves artistes en els seus projectes creatius: Yvonne Wiche, Noruega (dansa), Carole Fages (pallasso), Nathalie Bondoux (narradora), Dominique Birien (teatre), etc.

GEORGES APERGHIS

TEXTS MUSICALS

Compositor grec nascut a Atenes el 1945. Viu i treballa a París des de 1963. Després d'algunes peces instrumentals, més o menys inspirades en el serialisme, Georges Aperghis va compondre el 1971 *La tragique histoire du nécromancien Hiéronim et de son miroir* (per a dues veus femenines: cantada i parlada, un llaüt, un violoncel) : es tracta de la seva primera peça de teatre musical i l'origen d'una gran part de les seves futures investigacions al voltant de la música, el text i l'escena. Des de llavors forma part de l'escena de teatre musical, debutant al Festival d'Avinyó, on presenta *La tràgica història ...* (1971), *Vesper* (1972) *Pandemonium* (1973) i *Història de llops* (Opera, 1976). És a partir del 1976 que Georges Aperghis compartirà el seu treball en tres àrees principals: el teatre musical, la música de concert i l'òpera.

El teatre musical

Amb la creació del Taller de Teatre i Música (ATEM) instal·lat al suburbi de Bagnolet Paris (1976-1991) i després a Nanterre (Théâtre des Amandiers, de 1992 a 1997), renova completament la seva pràctica com a compositor. Fent participar a músics així com actors, els seus espectacles amb l'ATEM s'inspiren en la vida quotidiana, en fets socials traslladats a un món poètic, sovint absurd i satíric, construïts durant els assajos. Tots els ingredients (vocal, instrumental, gestual, escènic,...) són tractats per igual i contribueixen –sense tenir cap text preexistent- a la dramaturgia dels espectacles. Entre 1976 (*La bouteille à la mer*) i 1997, data en la qual abandona l'ATEM, crea en total de més de vint espectacles, com *Conversations* (1985), *Enumérations* (1988), *Jojo* (1990), *H* (1992), *Sextuor* (1993), *Commentaires* (1996). Després de 1997, Georges Aperghis continua el seu treball en el teatre musical d'una manera més versàtil, especialment amb *Zwielicht* (1999), *Machinations* (2000) i *Paysage sous surveillance* (2002, sobre el text de Heiner Müller).

La música de concert

Una gran sèrie de peces per a veus solistes o instruments (com és l'essencial *Récitations*, 1978), introduint, en alguns casos, aspectes teatrals, de vegades purament gestuals, poden enllaçar-se amb la segona part del seu treball: la música de cambra, per orquestra vocal o instrumental, rica en moltes obres i amb efectes molt variats. La música de Georges Aperghis és rítmicament complexa, sempre carregada d'una vigorosa energia obtinguda pel tractament dels límits (tessitura, els matisos, el virtuosisme), pels aliatges (veu + instrument / cordes + percussió / so + soroll, etc.). Parcialment abandonada en els anys vuitanta a favor de teatre musical, la música de concert torna als anys noranta en un terreny particularment fèrtil per a Georges Aperghis. *Tingel Tanger* (1990 trio), la sèrie de *Simulacres* (1991-1995), *L'Adieu* (1994, mezzo-soprano i orquestra), *Faux Mouvement* (1995, trio) van inaugurar en el camp de la música de cambra i d'orquestra un gran període creatiu.

L'òpera

Aquest tercer camp pot ser considerat com una síntesi: Aquí el text és l'element unificador i determinant. La veu cantada, el principal vehicle d'expressió. Georges Aperghis ha compost set peces líriques a partir de l'obra de Jules Verne (*Pandæmonium*, 1973), de Diderot (*Jacques le fataliste*, 1974), de Freud (*Histoire de loups*, 1976), d'Edgar Poe (*Je vous dis que je suis mort*, 1978), d'una carta de Bettina Brentano a Goethe (*Liebestod*, 1981), de *L'Echarpe rouge* d'Alain Badiou (1984) i finalment, *Tristes tropiques* de Levi-Strauss (1996).

Tristes tropiques sembla tancar provisionalment l'atractiu de Aperghis per la gran forma lírica. A partir de 2000, la diferenciació del seu treball en tres àrees diferents és més que mai confosa per la naturalesa mateixa de les obres. L'òpera *Hamletmaschine* (2001, sobre el text de Heiner Müller), el «monodrama» *Dark Side* (2004, basada en l'*Orestíada* d'Esquil) i molt recentment l'òpera *Avis de Tempête* (2004), *Wölfi Kantata* (2006, sobre textos d'Adolf Wölfl) tornen a posar en joc les qüestions de dramaturgia, representacions i posada en escena i il·lustren la llibertat amb què Georges Aperghis juga amb classificacions i gèneres, de concert i de teatre.

Prolífic compositor, Georges Aperghis construeix, amb una inventiva que mai s'aseca, una obra molt personal: seriós i impregnat d'humor, unit a la tradició i al mateix temps lliure de restriccions institucionals, ha sabut obrir horitzons inesperats de vitalitat i fluïdesa als seus intèrprets, combinar i reconciliar hàbilment el so i la imatge, mentre s'aferrava als temes inscrits en la tragèdia del seu temps.

REPARTIMENT

Pau Bachero i Bertomeu

Nascut a València el 1977, viu a Mallorca des de 2010. Format, entre d'altres, a l'Institut del Teatre de Barcelona i la Central School of Speech and Drama de Londres. És actor, mim, director, professor de teatre i membre fundador del col·lectiu Mechanics i de l'Escola Internacional de Mim corporal Barcelona (ara Moveo).

La seva recerca se centra en el teatre visual, el llenguatge corporal i les tècniques de creació col·lectiva. Ha treballat amb els directors britànics Anne Dennis i Jack Holloway, amb la companyia Omnibus de Montreal, dirigida per Jean Asselin, amb Res de Res (Biel Jordà) i Produccions del Mar a Mallorca, Raravis Dansa (Andrés Corchero i Rosa Muñoz) i Agrupació Sr.Serrano a Barcelona, entre d'altres.

A Mallorca, ha dirigit diversos espectacles de teatre visual, circ i titelles (REFUGI3500 al Teatre Principal de Palma, Vincles i Circ Transhumant del Circ Bover, L'Amor de les Tres Taronges de la Fornal d'Espectacles) Com a professor i conferenciant, Pau ha impartit cursos de teatre corporal a Espanya, Puerto Rico, Canadà, Polònia i la República Txeca.

Albert Mèlich Rial

Nascut a Barcelona el 1983, es va graduar en Art Dramàtic, especialitat de teatre gestual, a l'Institut del Teatre de Barcelona.

És membre de la companyia Corcada, basada a Mallorca, on va crear el 2013 com L'Espera del Valhalla, a partir de Les tres germanes d'Anton Txèkhov.

És un apassionat de la biomecànica de Meyerhold i del treball de Moreno Bernardi. Ha treballat amb Alfred Casas, Moreno Bernardi, Pep Tosar, Andrés Lima i les companyies Bojum Teatre, El Somni Produccions i Obskené.

Alejandro Navarro Ramos

Nascut a Barcelona el 1982, es va formar a l'Institut del Teatre de Barcelona i s'especialitza en teatre de titelles de fil a l'Ecole Nationale Supérieure des Arts de la Marionnette a CharlevilleMézières (ESNAM).

És professor de teatre, actor, titellaire i clown. Ha treballat amb la companyia de pallassos d'hospital Pallapupas des de 2008. També treballa amb Iago Pericot, Jordi Basora, i la companyia de teatre visual L'abric, de la qual és membre fundador.

Actualment entrena la tècnica de mans a mans a l'Escola de Circ Rogelio Rivel Escola de Circ i la Central Circus Barcelona. La seva feina de recerca es mou entre l'humor i el treball físic.

DISSENT D'IL·LUMINACIÓ

Etienne Dousselin

Després d'estudiar a la ENSATT (Escola Nacional Superior d'Arts i Tècniques de Teatre) a la secció de regidoria d'il·luminació als anys 80, es va especialitzar ràpidament en l'acompanyament tècnic (regidoria de llum, regidoria general i regidoria en gira) i creatiu (disseny d'il·luminació) de moltes companyies i directors independents, incloent, Stuart Seide, Sylvia Montfort, Mario Gonzales, Michael Lonsdale, Francis Perrin, Fellag, Théâtre du Bocage, Compagnie des marches de l'été, Théâtre de la Mezzanine, Théâtre de l'éphémère, Théâtre Amazone, Compagnie d'aphoristes.

Per a Théâtre du Mouvement ha creat el disseny d'il·luminació dels espectacles *Krops et le magique*l (1987), *Encore une heure si courte* (1989), *Lettre au porteur* (1990), *Un drôle de logis* (1991), *Bugs* (1992), *Le chant perdu des petits riens* (2000).

Des de la dècada dels anys 2000, complementa aquestes activitats amb la participació activa en la formació de tècnics, implicant-se, entre d'altres, com a responsable pedagògic en el departament de llum del Diploma d'Arts i Oficis (DMA) a Nantes.

ESPAI SONOR I ASSESSOR MUSICAL

Richard Dubelski

Nascut entre les cametes del Teatre L'Alcazar de Marsella, de pare compositor i director d'orquestra del teatre i mare actriu i cantant, rep una formació musical (1r premi de percussió CNR de Rueil-Malmaison) i teatral (Atelier de Betty Raffaelli), el que li permet practicar activitat de director d'escena, actor, músic i compositor.

El 1987 coneix a Georges Aperghis amb el qual participarà en diversos espectacles i mantindrà una estreta col·laboració fins a 1992 i novament des de 2011. Participa com a actor en els espectacles Thierry Bedard, Lucas Thiery, Edith Scob, Georges Appaix, André Wilms, Jean-Pierre Larroche Thierry Roisin, Marcel Bozonnet Serge Hureau, Joëlle Cattino Antoine Gindt...

El 1993, es va llençar a dirigir el seu primer espectacle musical amb la seva companyia Corps à Sons Théâtre, i des de llavors continua aquesta aventura amb la qual ha creat una vintena d'espectacles musicals.

És director artístic musical i compositor de música de diversos projectes com *Des odyssées à l'opéra* (2010), per a l'Òpera de Lyon, *Encore une heure si courte* (1989), per al Théâtre du Mouvement, *Jusqu'à la mer et au delà* (2011) al Théâtre de Grasse, *Jamais mon cœur n'a retiré sa bienveillance de la ville d'Alep* (2014), per al festival des Francophonies de Limoges.

FITXA TÈCNICA

Muntatge

Una pre-implantació de llums i col·locació de linòleum és indispensable per una representació el mateix dia del muntatge.

- Descàrrega d'escenografia // Fer marques al terra:-----> 1 hora / 2 maquinistes
- Ajustaments de pre-implantació // Muntatge escenografia // Filtratge i enfocament:
-----> 4 hores / 2 maquinistes, 2 elèctrics
- Programació llums // Instal·lació de so i comprovació:-----> 4 hores / 1 regidor il·luminació, 1 regidor de so
- Assaig tècnic:-----> 2 hores / 1 elèctric, 1 regidor so
- Neteja de linòleum:-----> 30 minuts / Personal de neteja
- Funció:-----> 1 hora 30 / 1 elèctric, 1 regidor so
- Desmuntatge i càrrega d'escenografia:-----> 1 hora 30 / 1 elèctric, 2 maquinistes

TOTAL : Muntatge 11h30 + Funció 1h30 + Desmuntatge 1h30 + Menjars

Si és possible, preveure una sala suplementària per escalfament dels intèrprets.

Escenari

- Caixa negra a la italiana: 5 carrers o cametes. El teló d'escena es fa servir.
- Linòleum negre amb kit de neteja.
- Espai d'actuació òptim: Embocadura 10m, fons 9m
- Espai d'actuació mínim: Embocadura 9m, fons 8m
- Hombros: 1'5m per cada banda

So

- 1 lector CD amb auto-pausa
- Consola amb 4 entrades (CD i entrada ordinador estèreo)
- Amplificació i PA d'acord amb la mida de la sala
- 4 monitors d'escenari.
- Dependent de les dimensions i característiques de la sala utilitzarem microfonia ambient com a reforç de veus i cops de fusta.

Il·luminació

48 dímers x 2Kw (DMX o DMUX)

9 retalls 22/40° 1 kw ó 25/50° 750-800w ó equivalent

7 retalls 13/28° 1 kw ó 15/30° 750-800w ó equivalent

3 PC 2Kw

20 PC 1Kw amb viseres

27 PAR 64 CP-62

8 estructures de carrer de 1,5m mínim (un per cada carrer)

Camerinos

Camerinos per a 3 intèrprets

Planxa i taula de planxar. Si vàries funcions, preveure servei o facilitats de bugaderia.

Dutxes amb tovalloles.

Comoditats: aigua, cafè, tè, suc i fruites són apreciats.

Efectes especials

Si la sala disposa de pinta practicable, fem servir un efecte cap al final de l'espectacle, una 'pluja de papers', consistent en llençar una gran quantitat de fulles DIN-A4 des de la pinta fins a l'escenari. En aquest cas necessitem un maquinista del teatre per aquest moment.

CONDICIONS ECONÒMIQUES

Una funció: 4500euros + IVA

Dietes i allotjament per a 5 persones

Viatge des de París per una persona

Viatge des de Mallorca per 2 persones

Transport escenografia (+ 2 persones) : preveure lloguer de furgoneta 10m2 des de Mallorca

CONTACTE

Théâtre du Mouvement
9, rue des caillots - 93100 Montreuil
www.theatredumouvement.com

Companyia

Ophélie Tison Canonne - (+33) (0)148 100 447 - info@theatredumouvement.com

Difusió França

Créadiffusion - Jean-Pierre Créance - (+33) (0)660 217 380 - jp.creance@creadiffusion.net

Difusió Internacional

Sandrine Penda - (+34) 675 123 101 / 625 687 710 - pendasandrine@gmail.com

